23 Ιανουαρίου 2014

Ποιά είναι τα «μέλη τα επί της γης»για τα οποία μιλάει ο Απόστολος Παύλος;

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Η Εκκλησία πάντοτε διακρινόταν από την προσδοκία της επανόδου του Χριστού στον κόσμο μας, έβλεπε προς το τέλος της Ιστορίας, για την οποία θεωρεί ότι κινείται ευθύγραμμα και όχι κυκλικά. Δεν πιστεύει ότι η Ιστορία επαναλαμβάνεται και ότι ο άνθρωπος καθηλώνεται στο σήμερα, όντας ο ίδιος, χωρίς να μπορεί να αλλάξει. Δεν πιστεύει ότι ο άνθρωπος επαναλαμβάνει συμπεριφορές, παραμένει προσκολλημένος σε δομές, όντας δέσμιος του χρόνου, χωρίς να μπορεί να υπερβεί τα πάθη και τις αδυναμίες του. Γι' αυτό και ζει την ιστορική πορεία ως μία συνεχή ευκαιρία μετάνοιας, πρόσκτησης του Πνεύματος του Θεού, επιθυμίας για θέωση.

Στον αγώνα αυτό που είναι συνεχής και την ίδια στιγμή ανεπανάληπτος, διότι τίποτε δεν επιστρέφει όπως ήταν, ούτε καν οι επιθυμίες μας, καλούμαστε από την πίστη να βλέπουμε όχι μόνο τον εκτός μας κόσμο, αλλά και τον εντός μας. Να βάζουμε αρχή, ώστε να μετανοούμε για τα πάθη και τα λάθη μας, και να προσπαθούμε να δεχθούμε το Χριστό στις καρδιές μας. Καμία πνευματική εμπειρία, καμία γιορτή, καμία μετοχή στα μυστήρια της πίστης δεν μας βρίσκει στην ίδια ακριβώς κατάσταση με την προηγούμενη. Αυτή η συνεχής διαφορετικότητα γίνεται κίνητρο όχι για στασιμότητα, αλλά για πνευματική εργασία, *για να μην αφήσουμε τα μέλη τα επί της γης να μας κρατούν καθηλωμένους στην αμαρτία και στο παρελθόν (Κολ. 3, 5)*, να κάνουμε ό,τι εξαρτάται από εμάς και να αφήσουμε τον Χριστό να προσθέσει σ' αυτά που μας λείπουν.

Τι είναι όμως «τα μέλη τα επί της γης», την νέκρωση των οποίων ζητά ο απόστολος Παύλος στην *προς Κολοσσαείς* επιστολή του;

Είναι το θέλημα του ανθρώπου το οποίο δεν έχει να κάνει με το θέλημα του Χριστού, είναι αντίθετο ή αδιάφορο προς Εκείνον.

Είναι ό,τι επιθυμούμε και έχει άρνηση σε σχέση με την οδό του Ευαγγελίου. Είναι το πνεύμα της θεοποίησης του εαυτού μας.

Η αίσθηση πως αν ικανοποιήσουμε ό,τι μας κρατά προσκολλημένους στο σήμερα, ακόμη κι αν δεν έχει αγάπη, θα είμαστε ευτυχισμένοι. Αυτό το θέλημα έχει να κάνει τόσο με το σώμα, όσο και με την ψυχή.

***Γι' αυτό και ο Παύλος περιγράφει τις μορφές με τις οποίες φανερώνεται*.**

Είναι η πορνεία, δηλαδή η χρήση του άλλου ως σώματος προς ηδονήν και όχι η κοινωνία της αγάπης και της χαράς στην προοπτική της ένταξης στο σώμα του Χριστού που είναι η Εκκλησία.

Είναι η ακαθαρσία, κάθε λογισμός και κάθε πράξη που ρυπαίνει την ψυχή και το σώμα μας, διότι μας κλείνει στον εαυτό μας και μας κάνει να νομίζουμε ότι μέσα από την διαφθορά που η απόλαυση φέρνει θα είμαστε ευτυχισμένοι.

Είναι το πάθος, κάθε δηλαδή εξάρτηση του σώματός μας όχι από το Θεό και την αγάπη, αλλά από την αμαρτία.

Είναι κάθε κακή επιθυμία, όλα εκείνα τα μικρά και φαινομενικά ασήμαντα, τα οποία όμως μας βγάζουν από την πνευματική μας πορεία, διότι πετυχαίνουν να μας πείσουν ότι είναι σημαντικά για μας, καταναλώνοντας τον χρόνο μας μάταια.

Είναι, τέλος, η πλεονεξία, η οποία γίνεται ειδωλολατρία, γιατί μας κάνει να πιστεύουμε πως η ευτυχία βρίσκεται σε ό,τι και όποιον αποκτήσουμε και εκείνο ή εκείνος γίνεται το αντικείμενο της λατρείας μας, παρά τον Θεόν.

Οι εμπαθείς αυτές καταστάσεις δεν είναι μόνο σωματικές, αλλά έχουν να κάνουν και με την ψυχή, με τον όλο άνθρωπο.

Γιατί ο ρύπος ξεκινά από την καρδιά. Από την απουσία δυνατής αγάπης προς το Θεό και τον συνάνθρωπο.

Από την έλλειψη διάθεσης για πνευματικό αγώνα. Από την πώρωση της συνείδησης.

Από την εκδίωξη της χάριτος του Πνεύματος. Από την απουσία εκκλησιαστικού φρονήματος και την άρνηση μετοχής στο σώμα του Χριστού, είτε γιατί κανείς δεν μπορεί να μας καταλάβει είτε γιατί υπάρχουν άλλες προτεραιότητες στην καρδιά μας. Κι έτσι, εκτός από τις σαρκικές ηδονές, ο Παύλος επισημαίνει ότι η ψυχή και το σώμα μας γίνονται δέσμια και άλλων παθών.

Είναι η οργή, η στιγμιαία έκρηξη της καρδιάς μας, διότι ο άλλος δεν είναι όπως τον θέλουμε ή δεν κάνει αυτό που θέλουμε.

Είναι ο θυμός, μία μόνιμη κατάσταση της καρδιάς μας, η οποία μας συνοδεύει συνεχώς και μας κάνει να μην λησμονούμε τι είναι και τι κάνει ο άλλος.

Είναι η κακία, δηλαδή η συνολική κατάσταση της ύπαρξής μας, η οποία εμφανίζεται όταν απουσιάζει η καλοσύνη, όταν δηλαδή βλέπουμε όλους τους άλλους ως εχθρούς.

Είναι η αισχρολογία, δηλαδή η βλασφημία κατά του Θεού και την ίδια στιγμή η υποτίμηση και ο εξευτελισμός των άλλων ανθρώπων, με σκοπό να επιδείξουμε την δική μας ανωτερότητα.

Είναι, τέλος, το ψεύδος, το οποίο εύκολα λέμε ο ένας στον άλλο, είτε για να επιδειχθούμε, είτε για να κρύψουμε την αλήθεια, είτε γιατί προσποιούμαστε ότι είμαστε άλλοι από αυτούς που είμαστε.

Τα πρώτα μέλη έχουν να κάνουν με την κίνηση του σώματος και της ψυχής έναντι του άλλου στο επίπεδο της σάρκας. Τα δεύτερα έχουν να κάνουν με την αντίστοιχη κίνηση στο επίπεδο του λόγου.

Σάρκα και λόγος συνδυάζονται σε μία λογική επανάληψης, κατατρώγουν το χρόνο μας και μας υποτάσσουν στην δύναμη της αμαρτίας. Για την Εκκλησία όμως, επειδή ακριβώς ο χρόνος και η ιστορία λειτουργούν ευθύγραμμα, υπάρχει η έννοια της νέκρωσης. Αγωνιζόμενοι να νεκρώσουμε την κυριαρχίας της σάρκας και του λόγου, αφηνόμαστε στην αγάπη του Πνεύματος και την δύναμη του Θεού Λόγου, του ενανθρωπήσαντος Χριστού που μας αγαπά και κατοικεί εντός μας, για να μας οδηγήσει στον καινούριο άνθρωπο. Αρκεί να *«ενδυθούμε τον νέον, τον ανακαινούμενον κατ' εικόνα του κτίσαντος αυτόν» (Κολοσ. 3, 10).* Να μην φοβηθούμε να δούμε κατά πρόσωπο τον εαυτό μας. Να αγωνιστούμε πνευματικά. Να αντισταθούμε στο πνεύμα της εποχής μας, το οποίο ταυτίζει την ευτυχία με την ικανοποίηση της σάρκας και με την δύναμη του λόγου, όταν και τα δύο υποτάσσουν τους άλλους χωρίς να ενδιαφέρεται αν αγαπούμε.

Η εσχατολογική προοπτική της Εκκλησίας δεν είναι μία μετάθεση της ευτυχίας στο απώτατο μέλλον, στην μεταθανάτια πραγματικότητα, στο τέλος του κόσμου, αλλά μία εδώ και τώρα απόφαση μετάνοιας, νέκρωσης και πορείας ανακαίνισης του εαυτού μας. Και έτσι αλλάζει και η πορεία του κόσμου. Μέσα από την δική μας αλλαγή. Αν αλλάξουμε, τότε η υπομονή μας έχει νόημα. Αν όχι, τότε θα παραμένουμε παρατηρητές και κατήγοροι μιας κοινωνίας που ζητά την ικανοποίηση του σαρκικού φρονήματος και που στρέφεται με τον λόγο εναντίον των πάντων, χωρίς όμως να αποδέχεται τον τρόπο της αλλαγής τόσο εν τω νυν όσο και εν τω μέλλοντι αιώνι, που είναι η σχέση με το Χριστό

πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός

Πηγή: proskynitis.blogspot.gr